

ምዕራፍ 8

ድፍረት

«መልአኩም እንዲህ አላት፤ ማርያም ሆይ፤ በእግዚአብሔር ፊት ጸጋ አግኝተሻልና አትፍራ።» (ሉቃ. 1:30፤ አ.መ.ት)።

መልአኩ ማርያምን አትፍሪ ያላት እስከ አሁን እየሆነ ስላለው ብቻ ሳይሆን፤ የፈቃዱ ምሥጢር በሕይወቷ ሊገለጥ ስለሆነ መፍራት እንደሌለባት ለማስገንዘብ ነው። የእግዚአብሔር ሰላም፤ ደስታ መገኘት፤ በረከትና ሞገስ ሲመጣ ፍርሀትን አስወግዶ ድፍረትን ይተካል። እነዚህን የእግዚአብሔር ስጦታዎች የተለማመደ ሰው ሁኔታዎችን አይፈራም። የእግዚአብሔር መገኘት ከፍርሀት በላይ ያደርገዋል። ሞገስ አግኝተሻልና አትፍሪ ነበር ያላት። ሞገስ ሲመጣ የፍርሀትን ሰንሰለት ይበጣጥሳል። በሞገስ የሚኖር ሰው ዓላማና ዕቅድ ስለሚኖረው የእምነትን ርምጃ መውሰድ አይፈራም። የእግዚአብሔር ሞገስ ሲመጣ ሰው የእግዚአብሔርን ራእይ ማየትና ማለም ስለሚጀምር በነጻነት በእምላኩ ፈቃድ ውስጥ በመግባት ዓላማውን ለመፈጸም ወደ ኋላ አይልም።

ፍርሀት በሰው ሕይወት ውስጥ የሚከሠት የድንጋጤ ስሜት ነው። ይህ ስሜት አእምሮን ሲቆጣጠር ሰው በትክክል ማሰብና

መሥራት የሚገባውን ማድረግ ወይም መሆን የሚገባውን መሆን ያቅተዋል። በአጠቃላይ አነጋገር ሦስት ዓይነት ፍርሀት አለ።

አንደኛው፣ በተፈጥሮ እግዚአብሔር ለሰው የሚሰጠው ፍርሀት ነው። ለምሳሌ አደጋን በመፍራት ዘወር ማለት ከጉዳት ይጠብቃል። እሳትን ፈርቶ መሸሽ ከመቃጠል ያድናል። መንገድ ስናቋርጥ መኪና እንዳይገጨን የምናደርገው ጥንቃቄ አደጋ እንዳይደርስብን ይረዳናል። አደጋን ለማስወገድ የሚያስችለን ትክክለኛው ፍርሀት ባይሰጠን መኖር አንችልም ነበር። ይህ እግዚአብሔር አጥር በመሆን እንዲጠብቀን የተሰጠን የተፈጥሮ ፍርሀት ነው። ጤነኛና በትክክል የሚያስብ ሰው ይህ ዓይነት ፍርሃት አለው። ይህ ዓይነት ፍርሃት ከሌለ ሰው አደጋ ላይ ይወድቃል። ለኅብረተሰቡም አደገኛ ይሆናል። ይህ ዓይነት ተፈጥሮአዊ ፍርሀት በውስጡ የሌለ ሰው ሌላውንም ከመጉዳት ወደኋላ ስለማይል አደገኛ ነው።

ሁለተኛ፣ እግዚአብሔርን መፍራት ነው። ይህ ትክክለኛ ከመሆኑም በላይ በጣም አስፈላጊ ነው። ይህ እግዚአብሔርን ከማክበር የሚመነጭ ቅዱስ ፍርሀት ነው። የእግዚአብሔር ቃል አጥብቆ የሚያዝዝን ከአክብሮት የተነሣ እግዚአብሔርን በመፍራት እንድንኖር ነው። እግዚአብሔርን መፍራት እኛን ከኃጢአት አደጋ ከመጠበቁም በላይ፣ የእግዚአብሔርን ክብር ዝቅ እንዳናደርግ ይረዳናል። ፈሪህ እግዚአብሔር ወደ እውነተኛ አምልኮ የሚያደርስ ጎዳና ነው። በቅድስናና በትሕትና እየታዘዘን እንድንኖር የሚያስችለንም ይህ ቅዱስ ፍርሀት ነው። በተጨማሪም እግዚአብሔርን የመፍራት ጥቅሞች በመንፈሳዊ ሕይወት በጣም ብዙ ናቸው። ጥቂቶቹን ለመጥቀስ ያህል፡-

1. የጥበብና የዕውቀት ሁሉ መሠረት ነው። ሰው በትክክለኛ ዕውቀትና ጥበብ ከተሞላ ከዚያ በላይ የከበረ ሀብት የለም። «የጥበብ መጀመሪያ እግዚአብሔርን መፍራት ነው፤ ቅዱሱንም ማወቅ ማስተዋል ነው» (ምሳሌ 9:10)።

2. እግዚአብሔርን መፍራት ማስተዋልን ይሰጣል። በመንፈሳዊም ሆነ በተፈጥሮ አስተዋይ ሰው ይፈለጋል።

3. ለነገር ሁሉ ቁልፍ ነው። ቁልፍ የተዘጋውን እንደሚከፍት ሁሉ፤ ቅዱስ ፍርሀትም እንዲሁ ነው። «የዘመንህም ጸጥታ፤ የመድኃኒት ብዛት፤ ጥበብና ዕውቀት ይሆናል፤ እግዚአብሔርን መፍራት መዝገቡ ነው።» (ኢሳ. 33:6)።

4. እግዚአብሔርን መፍራት የእርሱን ዓይኖች ያበባሉ። እርሱ በመልካምነትና በርኅራኄ የሚያየው የሚፈራውን ሰው ነው። ወደሚፈራው ሰው እንደሚመለከት በቃሉ አረጋግጦልናል፤ «ነገር ግን ወደዚህ፤ ትሑት ወደ ሆነና መንፈሱ ወደ ተሰበረ በቃሌም ወደሚንቀጠቀጥ ሰው እመለከታለሁ» (ኢሳ. 66:2፤ አ.መ.ት)።

5. የእግዚአብሔርን መልካምነት ያመጣል። እግዚአብሔር ለሚፈሩት መልካም ነገር በማድረግ ደስ ይለዋል (ኤር. 32:40-41)።

6. እግዚአብሔርን መፍራት ሕይወትን ይሰጣል፤ «እግዚአብሔርን መፍራት ዘመንን ታረዝማለች» (ምሳሌ 10:27)።

7. ለትዳር በረከት መሠረት ነው። ለባልና ሚስት በትዳር ውስጥ መባረክ ብቻ ሳይሆን ለልጆችም መባረክ መሠረት ነው። «እግዚአብሔርን የሚፈሩ ሁሉ፤ በመንገዱም የሚሄዱ የተባረኩ ናቸው፤ «. . . ሚስትህ በቤትህ፤ እንደሚያፈራ ወይን ናት፤

ወንዶች ልጆችህ በማእድህ ዙሪያ፤ እንደ ወይራ ተክል ናቸው። እነሆ፤ እግዚአብሔርን የሚፈራ ሰው፤ እንዲህ ይባረካል» (መዝ. 128:1-4፤ አ.መ.ት)።

8. የእግዚአብሔርን ጥበቃና እንክብካቤ ያመጣል። እርሱን የሚፈሩ በእርሱ ጥላ ውስጥ ነው የሚያድሩት። ከክፉ ይጠብቃቸዋል፤ ይታደጋቸዋልም (መዝ. 91:1፤ 85:9)።

9. እግዚአብሔርን መፍራት የዕጦትን መንፈስ ያነሣል፤ «የሚፈሩት አንዳችን አያጡምና ቅዱሳኑ ሁሉ፤ እግዚአብሔርን ፍሩት» [መዝ. (34):9]።

10. እግዚአብሔርን መፍራት ለእኛ ያለውን ቃል ኪዳንን እንድናውቅ ያደርገናል። «እግዚአብሔር ለሚፈሩት ኃይላቸው ነው፤ ቃል ኪዳንንም ያስታውቃቸዋል» [መዝ. (25):14]።

11. እግዚአብሔርን መፍራት የሕይወት ዘመንን ያስረዝማል ወይም የዕድሜ ባለጸጋ ያደርጋል። «እግዚአብሔርን መፍራት ዘመንን ታረዝማለች. . . » (ምሳሌ 10:27)።

12. እግዚአብሔርን መፍራት የመላእክትን አገልግሎትና ጥበቃን ያመጣል። «የእግዚአብሔር መልአክ በሚፈሩት ሰዎች ዙሪያ ይሰፍራል፤ ያድናቸውማል» [መዝ. (34):7] ወዘተ....።

እንግዲህ እግዚአብሔርን መፍራት ሌላውን ፍርሀት ከሰው ያስወግዳል። እግዚአብሔርን መፍራት በረከት ሲሆን፤ ሁኔታን ወይም ሰውን ከእርሱ ይበልጥ መፍራት የሕይወት ወጥመድ ብቻ ሳይሆን ርግማንን ያመጣል (ምሳሌ 29:25)።

ሦስተኛ፤ ትክክለኛ ያልሆነ ፍርሀት ነው። ለማርያም «አትፍራ» ያላት መልአኩ ከዚህ ከሦስተኛው የፍርሀት ዓይነት እንድትላቀቅ ነበር። በተፈጥሮ የሚሰጠን ጤናማ የአደጋ ፍርሀት

ከመጠን ወይም ከወሰን ሲያልፍ ችግር ይፈጠራል። ይህንን ዓይነት ፍርሀት እንዳንፈራ ነው የእግዚአብሔር ቃል ደጋግሞ አትፍራ፤ አትደንግጥ እያለ የሚመክረን። ከማንኛውም ዕንቅፋትና ተቃውሞ ይበልጥ ሰውን ከግቡ የሚያስቀረው ፍርሀት ነው። ስለዚህ ነው የእግዚአብሔር ቃል ደግሞ ደጋግሞ አትፍራ ወይም አትፍሩ የሚለን። እግዚአብሔር ለፈቃዱ ለጠራቸው ሁሉ ይህንን ዓይነት ማስጠንቀቂያ ነበር የሰጣቸው። ፍርሀት በሰው ሕይወት ውስጥ ከሚያደርጋቸው መጥፎ ነገሮች መካከል ጥቂቱን ለመጥቀስ ያህል፤

1. ጤነኛ አስተሳሰብን ያዛባል። ሰው በፍርሀት ውስጥ ከገባ በትክክል ማሰብ አይችልም። የፍርሀት ስሜት ያስክረዋል ማለት ነው። የእግዚአብሔር ቃል ስካርን የሚቃወመው የሰከረ ሰው እንደሚገባ በማሰብ ማንነቱን መቆጣጠር ስለሚያቅተው፤ መሆን የማይገባውን ስለሚሆን፤ ማድረግ የሌለበትን ስለሚያደርግ፤ መናገር የሌለበትንም ስለሚናገር ነው። በሌላ አነጋገር ህዋሳቱን ማዘዝ ስለሚያቅተው ነው። ሰው የአካሉን ክፍሎች ማዘዝ ካልቻለ ጤናማ ኑሮ መኖር አይችልም። ታሟል ማለት ነው። ይህ ፍርሀት ከመንፈሳዊ በሽታ አልፎ ሥጋዊ ሕመምንም ያስከትላል። ቃሉ፤ «እግዚአብሔር የጋይልና የፍቅር ራስንም የመግዛት መንፈስ እንጂ የፍርሃት መንፈስ አልሰጠንምና» (2ኛ ጢሞ. 1:7) የሚለው ለዚህ ነው።

♦ ፍርሀት፤ ማለትም ሁኔታዎችን፤ ጠላትን፤ ኑሮን፤ ሰውን፤... ወዘተ መፍራት ከጌታ አይደለም። ጌታ ይህንን ዓይነት የፍርሀት መንፈስ አይሰጠንም። እንዲያውም ሐዋርያው ዮሐንስ ይህ ዓይነት ፍርሀት የሚያመጣውን

ጠንቅ ሲገልጽ፤ «ፍርሃት ቅጣት አለውና» (1ኛ ዮሐ. 4:18) ብሏል።

- ◆ ፍርሀት የፍቅር ጉድለት ወይም ዕጦት ምልክት ነው። የእግዚአብሔር ፍቅር ካለ በእርሱ ስለምንታመን ፍርሀት አይገዛንም።

2. ፍርሀት ራስይን ያደበዝዛል። በፍርሀት ውስጥ ያለ ሰው አጣርቶ ማየት ያቅተዋል። የጠራ ራስይ አይኖረውም። ከፍ ማለት የሚገባውን ዝቅ አድርጎ ያሳያል፤ ዝቅ ማለት የሚገባውን ደግሞ ከፍ አድርጎ በማጉላት ያቀርባል። ይህ ደግሞ የእምነት ጠንቅ ነው። ፍርሀት እምነትን ያደክማል፤ ሲሆንም ያጠፋል። ከዚህም የተነሣ ሰው የእግዚአብሔር ተስፋ እያለው ተስፋ እንደሌለው ይሆናል። ማረፍና የአምላኩን ተአምራት መጠባበቅ ይሳነዋል። ያለ ማመን ጥያቄን በሕይወት ውስጥ ስለሚያበዛ ግለሰብን ከማድከሙም በላይ ሰው የአምላኩን ኃይል ከመጠበቅ ይልቅ እንዴት ይቻላል? እንዴት ይሆናል? በምን አቅም ይከናወናል? በሚሉት ጥያቄዎች ስለሚሞላ ጌታውን ማስደሰት ይሳነዋል። እግዚአብሔርን ያለ እምነት ደስ ማለኘት አይቻልምና።

3. ፍርሀት ያስራል አልፎም ሽባ ያደርጋል። ሰው በጣም ሲፈራ ነገሮቹ ሁሉ ስለሚታሠሩ መውሰድ የሚገባውን ርምጃ መውሰድ ያቅተዋል፤ መቀበል የሚገባውን መቀበል ይሳነዋል፤ መናገር የሚገባውን መናገር ያዳግተዋል፤ መሥራት የሚገባውን መሥራት ያስቸግረዋል። ይህ መንፈሳዊ መታሰር ብቻ ሳይሆን

ሽባነትንም ያስከትላል። ለዚህ ነው እግዚአብሔር ሰዎችን ለፈቃዱ ሲፈልጋቸው በቃሉ ደጋግሞ «አትፍራ» የሚላቸው። የፍርሀት ወጥመድ መወገድና መሰበር ያለበት ለዚህ ነው። ካልሆነ ፈቃዱን ለመፈጸም ታላቅ ዕንቅፋት ይሆናል።

እግዚአብሔር ልጆቹን «አትፍሩ» ሲላቸው የኃይሉን ታላቅነት ብቻ ለመግለጽ ሳይሆን ፈቃዱን የሚከለክል እንደሌለ ለማረጋገጥ ነው። ፍርሀታችን ከተወገደ የእርሱን አሳብና ፈቃድ ሊያቆም የሚችል አይኖርም።

ማርያምን «አትፍራ» ያላት የፈቃዱን ምሥጢር መግለጫ እንድትሆን ስለተመረጠች ነው። መፈለግንም ማድረግንም በልጆቹ የሚያደርግ እርሱ ስለሆነ፤ የእርሱን ዓላማ መረዳት ጥያቄና ጥርጥር ከሚያስከትለው ፍርሀት ይጠብቃል። ፍርሀት የመታዘዝ ጠንቅ ስለሆነ ቅጣት አለበት።

ፍርሀትን ማሸነፍ የነጻነትና የፍቅርን ሕይወት ያበለጽጋል። በነጻነት ሕይወት መመላለስ ለእግዚአብሔር ሙሉ ፈቃድ ያዘጋጀናል። ለእግዚአብሔር አሳብ የመኖርን ድፍረት ይሰጣልና። ስለዚህ ነው ጳውሎስ፤ «ኃይልን በሚሰጠኝ በክርስቶስ ሁሉን እችላለሁ» (ፊልጵ. 4:13) በማለት ከፍርሀት ነፃ የሆነ ሕይወት እንዲኖረን የሚያደፋፍረን።

5. ፍርሀት ተስፋን ያጨልማል። የተከፈተውን በር በመዝጋት ጊዜያችንን በከንቱ እንድናባክን ያደርጋል። ሐዋርያት እንኳ ጌታ ኢየሱስ ለሦስት ዓመት ካሠለጠናቸውና ሥልጣንም ከሰጣቸው በኋላ በትንሣኤ ቀን በፍርሀት በራቸውን ዘጉ። በትንሣኤ ቀን ወጥተው ለሁሉም መነሣቱን ማወጅ ነበር

የሚገባቸው፤ ፍርሀት ግን እምነትን ስለሚሰርቅ፤ በድፍረት በመውጣት እንደ ተስፋ ቃሉ ትንሣኤውን ማወጅ አልቻሉም። በተሰጣቸው ዕድል ላይ በር ስለ ዘጉ ትንሣኤውን አይተው ለመመስከር በመውጣት ፈንታ በፍርሀት ተዋጡ። እንግዲህ ፍርሀት ራዕይን ያጠብባል፤ በር ያዘጋል፤ ለሌላ ከማሰብ ይበልጥ ለራስ በደገንነት መኖርን ያስመርጣል። ከዚህ የተነሣ ሕልምንና ራዕይን ያደክማል፤ በጊዜው የማይገታ ከሆነም ያጠፋል።

5. ፍርሀት በቃላትን እንዳንቆም ያደርገናል። ሰው በፍርሃት ሲያዝ መናገር የማይገባውን ይናገራል፤ ማሰብ የሌለበትን ያስባል፤ እውነት ነው ብሎ የያዘውን መጠራጠር ይጀምራል። በዚህ ምክንያት ታማኝነትን ስለሚያጠፋ ወዳጅንም ያስከዳል፤ ቃላቶችን እንድንለውጥ ያደርገናል። ሐዋርያው ጴጥሮስ ጌታውን የካደው ለዚህ ነበር። አላውቀውም ብሎ ሦስቴ የካደው ስለማያውቀው ወይም ስለ ጠላው ሳይሆን፤ በፍርሀት ስለ ተሸነፈ ነበር። የሚፈራ ሰው ዋጋ ከፍሎ መድረስ ወዳለበት መድረስ ወይም ጥሪውን ተጨባጭ ማድረግ አይችልም። ስለዚህ ነው ፈሪ ብዙ ጊዜ የጀመረውን የማይጨርሰው።

ጌታ ወደ ፈቃዱ የጠራቸውንና ለትልቅ ነገር የተጠቀመባቸውን ሁሉ አትፍሩ ይላቸው የነበረው ከዚህ የተነሣ ነው። ለማርያምም የመጣው መልእክት ይኸው ነበር። ማርያም ለተገለጠው ፈቃዱ በመታዘዝ ይህን ታላቅ ተልእኮ ለመፈጸም የእምነት ርምጃ ከመውሰዷ በፊት ከፍርሀት ነፃ መሆን ነበረባት። ለተገለጠው ፈቃዱ በመኖር ደስ የምናሰኘው በእውነትና በፍቅር በመታዘዝ ብቻ ነው። ፍርሀት ካለ እውነትም ሆነ ፍቅር

አይኖርም። ፍርሀት ፍቅርን ስለሚያጠፋ መለኮታዊ ሥራ ለመሥራት ትልቅ ዕንቅፋት ነው።

ፍርሀት የእግዚአብሔርን ከእኛ ጋር መሆን ሙሉ በሙሉ እንዳንቀበል ጥርጥር ውስጥ ስለሚከተን፣ የፈቃዱ ምሥጢር በሕይወታችን እንዳይገለጥ ዕንቅፋት ይሆናል። ለዚህ ነበር መልአኩ ለማርያም፣ «በእግዚአብሔር ፊት ጸጋ አግኝተሻልና አትፍራ» ያላት። የእግዚአብሔር ህልውና በድፍረት ይሞላል። የእግዚአብሔርን ታላቅነት ስንረዳ ትልቅና የማይቻል መስሎ ያስፈራን ነገር ሁሉ ትንሽ ሆኖ በእውነተኛ መልኩ ስለሚታየን በድፍረት እንሞላለን። ከዚህም የተነሣ፣ «ጌታ ይረዳኛልና አልፈራም፤ ሰው ምን ያደርገኛል?» (ዕብ. 13:6) እያልን ለተገለጠው ፈቃዱ ራሳችንን እንሰጣለን። ማርያምን ዓይነተኛ ሴት ያደረጋት እዚህ ደረጃ ላይ መድረሷ ነበር።

የእግዚአብሔር መልአክ ለማርያም፣ «በእግዚአብሔር ፊት ጸጋ አግኝተሻልና አትፍራ» ያላት ራሷንና አካባቢዋን በመመልከት እንዳትፈራ ነበር። የእግዚአብሔርን ፈቃድ ለመፈጸም የሚያስችለን ከሁኔታ ላይ ዓይናችንን በማንሣት እርሱን ማየት መቻላችን ነው። የነበረችበትን ሁኔታ ስትመለከት፣ ጌታ በሕይወቷ ለማድረግ ያቀደውን ነገር ለመቀበል አስቸጋሪ ብቻ ሳይሆን የማይቻልም ነበር። በሰው ደረጃ ድንግል ያለ ወንድ መውለድ መቻሏ ከባድ ነገር ብቻ ሳይሆን የማይቻል ጉዳይም ነው። ሆኖም የመጣላት መልአክት አትፍራ ጌታ ከአንቺ ጋር ነውና የሚል ነበር። የጌታ ከእርሷ ጋር መሆን ለተአምራቱ በርን ከፍቶአል። ለሰው የማይቻለው ለእርሱ ይቻለዋልና።

ይህም ብቻ ሳይሆን ያለ ወንድ በመንፈስ ቅዱስም አርግዛ፣ ይህንንም ለዮሴፍ ብቻ ሳይሆን ለሌሎች አስረድታና አሳምና

ከሞት መትረፍ በሰው ደረጃ ሲታይ የማይሆን ጉዳይ ነበር። የጌታ ለማርያም የነበረው መልስ ግን «አትፍራ» የሚል ብቻ ነበር። እርሱ ካለ ሌላውን ማሳመንና የጠራውን መጠበቅ ይችልበታል። ይሁንና የእግዚአብሔርን ልጅ ለማሳደግ የሚያስፈልጋት ልምምድም ሆነ ገንዘብ አልነበራትም። ለዚህም የጌታ መልስ እርሱ ከእርሷ ጋር እንደሚሆንና መፍራትም እንደሌለባት የሚያረጋግጥ ብቻ ነበር። ጌታ ለጠራን ነገር የሚያስፈልገውን ሁሉ የመስጠት ችሎታ አለው፤ ይሰጣልም።

እንግዲህ የፈቃዱ ምሥጢር በሙላት በሕይወታችንም ሆነ በአገልግሎታችን ያለመከልከል እንዲፈጸም በጌታ ያለንን ድፍረታችንን መጠበቅ ብቻ ሳይሆን ማሳደግም ይገባናል። ቃሉ፤ «እንግዲህ እነዚህን የሚያህሉ ምስክሮች እንደ ደመና በዙሪያችን ካሉልን፤ እኛ ደግሞ ሽክምን ሁሉ ቶሎም የሚከበንን ኃጢአት አስወግደን፤ የእምነታችንንም ራስና ፈጻሚውን ኢየሱስን ተመልክተን፤ በፊታችን ያለውን ሩጫ በትዕግሥት እንሩጥ» (ዕብ. 12:1) ይለናል። ማርያም ፍርሀትን አስወግዳ በእምነትና በድፍረት ስለ ተመላለሰች የፈቃዱ ምሥጢር በሕይወቷ ተፈጸመ።

ምዕራፍ 9

መፅነስ

«እነሆም፣ ትፀንሻለሽ ወንድ ልጅም ትወልጃለሽ፤
ሰሙንም ኢየሱስ ትደዋለሽ።» (ሉቃ. 1:31)።

ሁኔታው ቢከብድባትና ካለበችው ሁሉ በላይ ቢሆንባትም፤ ማርያም የእግዚአብሔርን ሰላም፤ ጸጋ፤ ሞገስ፤ በረከትና የጌታን ከእርሷ ጋር መሆን በመንፈሷ ስለ ተቀበለች፤ ይህ ፍርሃቷን አስወግዶላታል። ፍርሃት ሲወገድ እምነት ቦታውን ይይዛል። ይህ እምነት ነው የእግዚአብሔርን ተስፋ ለመቀበል የሚያስችለን። መልአኩ አትፍሪ ካላት በኋላ የእግዚአብሔርን አሳብ የገለጸላት ለዚህ ነበር። እግዚአብሔር አስቀድሞ ያዘጋጃት ልጅ እንድትወልድ ብቻ ሳይሆን፤ ያለ ወንድ የዓለምን አዳኝ እንድትወልድ ነበር። አስቀድሞ በመካከላችሁ አድር ዘንድ የማደሪያ ድንኳን ሥሩልኝ ያለው ጌታ አሁን ቃልም ሥጋ በመሆን በእርሷ አደረ። በነቢያት የተነገረው ለዘመናት በናፍቆት የተጠበቀው የእግዚአብሔር ፈቃድ በእርሷ በኩል ተገለጸ። «ቃልም ሥጋ ሆነ» ማለትም የማይጨበጥ የሚጨበጥ፤ የማይታይ የሚታይ፤ የማይዳሰስ የሚዳሰስ ሆነ።

እንግዲህ መልአኩ «እነሆም፣ ትፀንሻለሽ» ሲላት እግዚአብሔር አስቀድሞ ያሰበው ዕቅዱ በአንቺ ውስጥ ማደር ይጀምራል ማለቱ ነበር።

የእግዚአብሔር የሆነውን የምንሸከመው እነዚህ ከላይ የጠቀስናቸው ሁሉ ከሆኑ በኋላ ነው። እነሆ እግዚአብሔር ያለው ይሆናል። ምክንያቱም አሁን ውስጧ ለእግዚአብሔር ፈቃድ ተዘጋጅቷልና። የእግዚአብሔርን ነገር ለማስተናገድ ውስጣችን፣ ሕይወታችንና መንፈሳችን ከተዘጋጀ የፈቃዱ ምሥጢር ይገለጻል። ሁለመናችን ካልተዘጋጀ የእግዚአብሔር የሆነውን ነገር ማስተናገድ ወይም መፅነስ አይቻልም። ይህም እግዚአብሔር ስለማይችል ሳይሆን የተዘጋጀ ማኅፀን ከሌለ ሊሆን ስለማይችል ነው። መልአኩ «እነሆም፣ ትፀንሻለሽ» ያላት የሚያዘጋጃትን ከነገራት በኋላ ነበር።

መፅነስ ማለት ወንድና ሴት በግብረ ሥጋ ስለ ተገናኙ በሴቷ ማኅፀን ውስጥ የሕፃን መፈጠር ማለት ነው። በጅማሬ ላይ ፅንሰ በጣም በጣም ትንሽ ነው። ይሁን እንጂ ሕፃኑ የሚያስፈልገውን ቦታና እንክብካቤ ካገኘ ለዘጠኝ ወራት በየጊዜው እያደገ ይሄዳል። ከዘጠኝ ወራት በኋላ ያለበት ቦታ ስለሚጠበውና ከእናቱ የሚያገኘ ውም ምግብ በቂ ስለማይሆን የራሱን ማንነት ይዞ ይወለዳል። ከዚያ በኋላ ፅንሰ ሳይሆን ልጅ ተብሎ ይጠራል።

እንግዲህ ከዚህ አንጻር የመልአኩ ሰላምታና ማርያም ሆይ ትፀንሻለሽ የሚለው ንግግር ራሷን በንጽሕና ጠብቃ ለጋብቻዋ ቀን ለምትዘጋጅ ልጃገረድ መልካም ዜና ሳይሆን፣ የሚያስደነግጥ ከመሆኑም ሌላ እንደ ስድብም ሊቆጠር የሚችል ንግግር ነው። መልአኩ ሰማያዊ ሰላምታን፣ የእግዚአብሔርን ደስታ፣ ጸጋ፣ ሞገስ፣ ህልውና፣... ወዘተ ያስቀደመው በዚህ ምክንያት ነበር።

ይህ ባይሆን መልካም ዜና በመሆን ፈንታ የሚያስገድላት ስድብ ሊሆን ይችል ነበር። እግዚአብሔር ለፈቃዱ ምሥጢር ሳያዘጋጀን ዱብ ዕዳ አይጥልብንም። ለዚህ ነው እግዚአብሔር ለነቢያት ሳይናገር ምንም ነገር አያደርግም ተብሎ የተጻፈው።

ማርያም ትፀንሻለሽ ስትባል ከአንቺ ያልሆነ ግን ከአንቺ በላይ የሆነ በውስጥሽ መግባት ብቻ ሳይሆን ማደግ ይጀምራል ማለት ነበር። ከእግዚአብሔር የሚመጣ ነገር ሁልጊዜ ከግለሰብ ዝግጅት፣ ችሎታና አስተሳሰብ በላይ ነው። የእግዚአብሔር ፈቃድ ከሰው ፈቃድና አስተሳሰብ በላይ የላቀ ነው። «ሐሳቤ እንደ ሐሳባችሁ፣ መንገዳችሁ እንደ መንገዴ አይደለምና፣ ይላል እግዚአብሔር» (ኢሳ. 55:8፣ አ.መ.ት)። ማርያም ትፀንሻለሽ ስትባል ከእርሷ በላይ የሆነ የእግዚአብሔር ፈቃድና ዓላማ በእርሷ ውስጥ ስፍራን ያገኛል፤ ማደግ ይጀምራል ማለት ነው። እርሷ ባታውቀውም፣ «ለእናንተ የማስባትን አሳብ እኔ አውቃለሁ» (ኤር. 29:11) ያለ ጌታ ዓለም ከመፈጠሩ በፊት በእርሷ በኩል ለመግለጽ ያቀደው ዓላማ ነበረው። የተፈጠረችውም ለዚሁ ነበር። ከመጀመሪያ ጀምሮ የተወለደችበት፣ የኖረችበት፣ የተለማመደችው፣ ያለፈችበት፣ ያየችውና አሁንም ከመልአኩ አፍ የምትሰማው ሁሉ ለዚሁ ለፈቃዱ ምሥጢር የሚያዘጋጃት ነበር።

እንግዲህ የእግዚአብሔር ፈቃድ እንደ ፅንሰ ነው። በማርያም ሕይወት የተፈጸመው መንፈሳዊ ፅንሰ በዓይንም የሚታይ ነበር። መንፈሳዊ ፅንሰ ያሰኘው ዘላለማዊ የእግዚአብሔር አሳብና ዕቅድ በመንፈሳዊ ሕይወቷ ውስጥ መፈጸሙ ነው። «እነሆኝ የጌታ ባሪያ እንደ ቃልህ ይሁንልኝ. . . » (ሉቃ. 1:37) ብላለችና። ኤልሳቤጥም፣ «ከጌታ የተነገረላት ቃል ይፈጸማልና ያመነች

ብፅዕት ናት።» (ሉቃ. 1:45) ነበር ያለችው።ጌታ ኢየሱስ የተፀነሰው በመንፈስ ቅዱስ ነበር። የሚታይ ያደረገው እርግዝናዋ በሥጋ የሚታይ ስለ ነበር ቃል ሥጋ ሆነ፤ ከእርሷም ተወለደ።

በቅዱሳንም ሕይወት ውስጥ የሚሆነው እንዲሁ ነው። የእግዚአብሔር ፈቃድ መጀመሪያ እንደ ፅንሰ በመንፈሳችን በእምነት ከተቀበልነው ከመንፈሳችን ጋር ይወለዳል። ከዚያ በኋላ ጊዜውን ጠብቆ እያደገ ከማይታይበት ደረጃ የሚታይና የሚጨበጥ ይሆናል። በእምነት ፈቃዱን ካልተቀበልን ማደግ አይችልም። በመንፈሳዊ ሕይወታችን ውስጥ ስፍራ አግኝቶ ፈቃዱ የሚፀነሰው ከእግዚአብሔር አሳብ ጋር ስንስማማ ብቻ ነው።

ሌላው ነጥብ፣ ፅንሰ ከመጀመሪያው በጣም ትንሽ ስለሆነ ለተወሰኑ ወራት እንዲሁ በማየት ማወቅ አይቻልም። ልጅ በተፀነሰበት ቀን ሙሉ ሰው ሆኖ አይወለድም። ለማደግም በሂደት ውስጥ ማለፍ አለበት። የእግዚአብሔርም ፈቃድ እንዲሁ ነው፤ በትንሽ የእውነት እሺታ ነው የሚጀምረው። አንዴ ከተፀነሰ ግን እያደገ ይሄዳል።

የጊዜን ጉዳይ መረዳት ግን በጣም አስፈላጊ ነገር ነው። እግዚአብሔር ሁሉንም በጊዜው ነው የሚሠራው። የጌታ ኢየሱስ መወለድ ቀደም ሲል ቢጠቀስም፣ የተፀነሰው ጊዜው ሲደርስ ነበር። እግዚአብሔር በሕይወታችን ውስጥ ለሚፈጽመው ፈቃዱ የራሱ የሆነ ጊዜና ሰዓት አለው። የእግዚአብሔርን ጊዜ ተረድቶ በእምነት በመመላስ ፈቃዱን ለማድረግ ለወሰነ ሰው ሁሉ መሠረታዊ ጉዳይ ነው። ቃሉም «ለሁሉ ዘመን አለው፣ ከሰማይ በታችም ለሆነ ነገር ሁሉ ጊዜ አለው» (መክ. 3:1) ይላልና።

በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ሦስት ዓይነት የጊዜ አመለካከቶች አሉ፡-

የመጀመሪያው፣ በአጠቃላይ ዘመን የምንለው ነገር ነው። ይህ የዝግጅት ጊዜ፣ ወራት ወይም ዘመን የምንለው ነው። በተስፋው ለፈቃዱ የምንዘጋጅበት ነው። ከእግዚአብሔር ፈቃድ አንጻር ስንመለከት ይህ የመጠበቅ ወይም የመጠባበቅ ጊዜ ነው። «እግዚአብሔርን በመተማመን የሚጠባበቁ ግን ኃይላቸውን ያድሳሉ፤ እንደ ንስር በክንፍ ይወጣሉ፤ ይሮጣሉ፤ አይታክቱም፤ ይሄዳሉ፤ አይደክሙም» (ኢሳ. 40:31)። ይህ በተስፋ ብዙ መጠበቅን ይጨምራል።

ለምሳሌ፡-

- ◆ አብርሃም በልጅ እንደሚባረክ ተስፋን ከተቀበለ በኋላ ለሃያ አምስት ዓመት ነበር የጠበቀው።
- ◆ ሙሴ በልጅነት ለእግዚአብሔር ፈቃድ የተለየ ሕፃን ቢሆንም፣ 80 ዓመት ነበር የጠበቀው።
- ◆ ዮሴፍም በልጅነቱ ሕልም ቢቀበልም፣ የሕልሙን ፍጻሜ ያየው የሠላሳ ዓመት ሰው ሲሆን ነበር።
- ◆ ዳዊት በልጅነቱ ቢቀባም፣ የይሁዳና የእስራኤል ንጉሥ ሆኖ የእግዚአብሔርን ሕዝብ ለመምራት ብዙ ጊዜ መጠበቅ ብቻ ሳይሆን በተለያዩ ሁኔታዎች ውስጥ ማለፍ ነበረበት።
- ◆ ጌታ ኢየሱስ የአደባባይ አገልግሎቱን ለመጀመር ሠላሳ ዓመት መቆየት ነበረበት።

ይህ የመጠበቅ ጊዜ በአጠቃላይ የእድገት ጊዜ ነው። ይህ ጊዜ ገበሬ በተስፋ ሊመጣ ያለውን ወራት በእምነት አይቶ መሬቱን በማረስ ለዘር የሚያዘጋጅበት ነው። በዚህ ጊዜ ከተስፋ በስተቀር ምንም የሚታይ ነገር የለም። ይህ የዕድገት ጊዜ ነው። በሕይወትና በእምነት የምንጠነክረው በዚህ ጊዜ ውስጥ ነው። ጌታ ጠባያችንን የሚቀርጸው በዚህ መንገድ ላይ ነው። ተፈትኖ መውጣት ወይም መውደቅ የሚታየው በዚህ ዘመን ወይም ወራት ነው። ዮሴፍ ፈተናውን ያለፈው በዚህ ጊዜ ነበር፤ «ዮሴፍ ለባርነት ተሸጠ። እግሮቹም በእግር ብረት ደከሙ፤ እርሱም በብረት ውስጥ ገባ። ቃሉ እስኪመጣለት ድረስ፤ የእግዚአብሔር ቃል ፈተነው» [መዝ. (105):17-19]። አብርሃም ተፈትኖ አጋርን በማግባት እስማኤልን የወለደው በዚህ በመጠበቅ ወቅት ነው። ሙሴ አርባ ዓመት በምድረ በዳ ጸንቶ የቆመው በዚህ ዘመን ነበር። ጌታ ኢየሱስ በናዝሬት ማርያምንና ዮሴፍን እያገለገለ በዝምታ የኖረው በዚህ ጊዜ ነው።

ይህን ዘመን በተስፋና በእምነት በእግዚአብሔር የተስፋ ቃል ኪዳን ላይ ቆሞ መጠበቅ ነው ለሚቀጥለው ዘመን የሚያደርሰው። ይህን ዘመን በድል አድራጊነት እንድንሻገር ነው ቃሉ፤ «እግዚአብሔርን በመተማመን የሚጠባበቁ ግን ኃይላቸውን ያድሳሉ፤ እንደ ንስር በክንፍ ይወጣሉ፤ ይሮጣሉ፤ አይታክቱም፤ ይሄዳሉ፤ አይደክሙም» (ኢሳ. 40:31) የሚለን። ይህን ጊዜ በእምነት መጠበቅ እምነታችንን ከማሳደጉም በላይ ወደሚቀጥለው ዘመን ውስጥ ያስገባናል።

ሁለተኛውን፤ ልዩ ዘመን ወይም የእርግዝና ዘመን ልንለው እንችላለን። በተስፋ ዘመን ላረሰው ገበሬ ይህ ዘመን ዝናቡ መጥቶ ወራቱ ስለደረሰ የሚፈልገው የእህል ዓይነት የሚዘራበት

ጊዜ ነው። ከዚህ በኋላ ያለው ወራት እህሉ በቅሎና አድጎ መከሩ የሚደርስበት ነው። በዚህ ወቅት ገበሬው የሚረካው በዓይኑ ነው። የደረሰውን እህል ሲያይ ልፋቱ ከንቱ ያለመሆኑንና በቅርቡ ባዶ ጉተራውን እንደሚሞላ በማሰብ ይደሰታል።

ከሰው ሕይወት አንጻር ብንመለከት ይህ እንደ አብርሃምና ሣራ በተስፋ ለሀያ አራት ዓመት ለኖሩት ሣራ ይስሐቅን የምታረግዝበት ዓመት ነው። የእርግዝናዋ ወራት ማለት ነው። ይህን ጊዜ ልዩ የሚያደርገው የተጠበቀው ተስፋ እያደገ መሄዱ ነው። የእግዚአብሔር ፈቃድ ግልጽ በሆነ መንገድ ቀስ በቀስ እየተገለጠ መሄድ መጀመሩ ነው። እግዚአብሔር ለሙሴ በቍጥቋጦ እሳት ውስጥ በራእይ ተገልጦ በግብጽ ያሉትን ሕዝቡን ነፃ ለማውጣት ያለውን ዕቅድ ያስታወቀበት ጊዜ ነው። ሙሴ ራእይ አየ፤ የእግዚአብሔርን ድምፅ ሰማ፤ ለመጀመሪያም ጊዜ ተአምራትን ተለማመደ። አምላኩ ከእርሱ ጋር የመሆኑን ተስፋ ከመቀበሉም በላይ አምላኩን በስሙ አወቀው።

ለማርያም ኢየሱስን የምታረግዝበት ወቅት ነው። ከዚህ በኋላ የእግዚአብሔር ፈቃድ ደረጃ በደረጃ ወደ ሙላት እስኪደርስ ድረስ እያደገ መሄድ ጀመረ። እግዚአብሔር ለግለሰብ ያለውን የፈቃዱን ምሥጢር እየገለጠና እያጉላ የሚሄደው በዚህ ወቅት ነው። በዚህ ሰዓት በጣም አስፈላጊ ከሆኑ ነገሮች መካከል፡-

- ♦ አጠቃላዩን ጊዜ ሳይደክሙና ሳይሰለቹ በትዕግሥትና በእምነት መጨረስ። ይህ ወቅት የዝግጅት ጊዜ ስለ ሆነ፤ በዕድሉ በመጠቀም መቀየር የሚገባውን መቀየር፤ መታረስ የሚገባውን ማረስና ማለስለስ፤

- ♦ መዘራት የሚገባውን በሰዓቱና በወቅቱ መዝራት፤

◆ የበቀለውን ወይም ማደግ የጀመረውን የተስፋ ዘር ማረም፤ መኮትኮት፤ መጠበቅና በአጠቃላይ አስፈላጊውን እንክብካቤ ሁሉ ማድረግ ጥቂቶቹ ናቸው።

ከእርግዝናም አንጻር ብንመለከተው በመዘግየቱ ምክንያት እንደ ሣራ ባለማመን ተስፋ የመቀረጥን ሣቅ ብንሥቅና እንደ ማርያም «እንደ ቃልህ ይሁንልኝ» በማለት የእግዚአብሔርን አሳብና ፈቃድ ብንቀበል፤ የእግዚአብሔር ነገር በውስጣችን እንደ እርግዝና ስፍራ ይዞ ማደግ ይጀምራል። ተቀብለነው አሳቡ ከእኛ ጋር ሲዋሐድ ወደ ሙላት ያድጋል። ማርያምን «እነሆ ትፀንሻለሽ» ሲላት፤ የእግዚአብሔር ተስፋ የሚፈጸምበት ጊዜ ደርሷልና ከዚህ በኋላ መጠበቅ ሳይሆን መንከባከብ ይኖርብሻል ማለት ነበር። ይህን ወቅት ልዩ የሚያደርገው የመጠበቅ ሰዓት አልፎ የመንከባከብ ጊዜ መድረሱን ማስገንዘብ ነው። «እግዚአብሔር በተናገረው መሠረት ሣራን አሰባት። የገባውን ተስፋ ፈጸመላት። ሣራ ፀነሰች፤ ልክ እግዚአብሔር ባለው ጊዜ ለአብርሃም ወንድ ልጅ ወለደችለት» (ዘፍጥ. 21:1-2)።

የእግዚአብሔር ፈቃድ በሕይወታችን መገለጽ ከጀመረ፤ ይህ በጣም ልዩ ጊዜ ስለሆነ የበቀለው እንዳይበላሽ፤ የተረገዘውም እንዳይጨነግፍ በማስተዋል መመላለስ ያስፈልጋል። አንዴ ከተረገዘ እስኪወለድ ድረስ ጊዜ ስለሚወስድ በትዕግሥት መጠበቁ በጣም አስፈላጊ ነው። እህል በበቀለ ቀን አይታጨድም። ልጅም በተረገዘ ቀን አይወለድም። የእግዚአብሔር ፈቃድ ምሥጢር እየተገለጠ የሚሄደው በእርሱ ሰዓትና መንገድ ስለሆነ፤ በማስተዋል መመላለስ በጣም ተገቢ ነው።

ሦስተኛውን የተወደደ ሰዓት ልንለው እንችላለን። ይህ ጊዜ የተጀመረው የእግዚአብሔር ፈቃድ ወደ ሙላት የሚደርስበት ጊዜ ነው። በሚቀጥለው ምዕራፍ ውስጥ በሚገባ ተብራርቷል።

እንግዲህ የእግዚአብሔር ቅዱስ፤ ዘላለማዊ አሳብና ፈቃድ በውስጣችን እንደ ፅንሰ ስፍራ አግኝቶ እንዲያድግ የሚከተሉትን ማድረግ አስፈላጊ ይሆናል፡-

- ◆ የእግዚአብሔርን አሳብና ፈቃድ ተቀብለን ለማስተናገድ ፈቃደኛ መሆን የመጀመሪያው እርምጃ ነው። የእግዚአብሔር ፈቃድ በሕይወታችን ውስጥ የሚገለጸው በፈቃደኝነታችን መጠን ነው።
- ◆ የእግዚአብሔርን ዘመንና ወቅት ለይቶ በማወቅ ጊዜውን መጠቀም ለዓላማው ያዘጋጀናል። ቃሉ እንደሚለው ለሁሉም ጊዜ አለው። የማረስ ጊዜ እንዳለ ሁሉ የመዝራትና ለበቀለው እንክብካቤ ማድረጊያ ወራትም አለ። እንዲሁም ደግሞ የእርግዝናውን ወራት በተስፋው መሠረት የመጠበቅ ዓመታትም አሉ፤ ተስፋውን የሰጠ የታመነ ነውና። የእርግዝና ወራት ከጀመረ ግን ይህ እንዴት ሊሆን ይችላል በሚል ጥያቄ ከመሞላት፤ «ይልቁንም በእምነቱ በመጽናት ለእግዚአብሔር ክብርን ሰጠ እንጂ፤ የእግዚአብሔርን ተስፋ አልተጠራጠረም፤ እግዚአብሔር የሰጠውን ተስፋ እንደሚፈጽም በሙሉ ልብ እርግጠኛ ነበር» (ሮሜ 4:20-21፤ አ.መ.ት) ተብሎ እንደ ተነገረለት እንደ አብርሃም ማመን ይገባል።
- ◆ እግዚአብሔር በውስጣችን የጀመረውን ወደ ሙላቱ እስከሚያደርስ ድረስ፤ አስፈላጊውን ጥንቃቄ እያደረግን

በምስጋናና በአምልኮ የመወለጃውን ወራት መጠበቅ የፈቃዱን ምሥጢር በጊዜው በሕይወታችን እንዲገለጥ ያደርገዋል። ማርያም የፅንሱን አዋጅ በእምነት ተቀብላ በምስጋናና በአምልኮ መመላለስ ስለ ጀመረች የፈቃዱ ምሥጢር በሕይወቷ ውስጥ ተከሠተ። በእኛም ሕይወት ውስጥ እንዲሁ መሆን አለበት።

ምዕራፍ 10

መ ው ለ ድ

«ማርያም ሆይ፤ በእግዚአብሔር ዘንድ ሞገስ አግኝተሻልና አትፍራ። እነሆ ትፀንሻለሽ ወንድ ልጅም ትወልዳለሽ» (ሉቃ. 1:30-31)።

የመልአኩ ቃል ትፀንሻለሽ ብቻ ሳይሆን ትወልዳለሽም የሚል ነበር። ከፅንሰ ወራት በኋላ ቀጥሎ የሚመጣው መውለድ ነው። የሚወለደው የተረገዘው ብቻ ነው፤ ያልተረገዘ አይወለድም። አስቀድሞ ማርያምን ትፀንሻለሽ ያላት ለዚህ ነበር። ፅንሱም ምን ዓይነት እንደሆነና መቼ እንደሚወለድ የሚወሰነው መቼ እንደ ተፀነሰና ከማን እንደ ተፀነሰ ሲታወቅ ነው። በመልአኩ መልእክት ለማርያም የተመለሱላት ጥያቄዎች የሚከተሉት ሲሆኑ፤ ለእነዚህ ጥያቄዎች የሚገኘው መልስ የእግዚአብሔርን ፈቃድ በሕይወታቸው፣ በትዳራቸው፣ በአገልግሎታቸውና በቤተ ክርስቲያናቸው እንዲገለጽ ለሚፈልጉት ሁሉ መሠረታዊ መልስ ነው።

1. ምን?

የመልአኩ ከእግዚአብሔር ተልኮ መምጣት ለማርያም የመለሰላት፤ «በሕይወቴ ውስጥ የሚሆነው ምንድን ነው?»

የሚለውን ጥያቄዋን ነው። እግዚአብሔር ለሕይወቷ ያለውን ዓላማና ዕቅድ በአጠቃላይ መልኩና ልትረዳው በምትችለው ሁኔታ አብራራላት። ይህ የነገሩን ወይም ፈቃዱን የመፈጸሙን ጉዳይ ቀላል አላደረገውም። ነገር ግን ግልጽ አደረገው፤ ደግሞም ፈቃዱን ለመቀበል ወይም ላለመቀበል ያለውን ምርጫ በገሃድ አሳያት። ይህ ለሁሉም ክርስቲያን በጣም አስፈላጊ ጉዳይ ነው።

ይህም ለትንሹ ዕለታዊ ጉዳይ የእግዚአብሔር ፈቃድ የሚገለጽበትን ዝርዝር ፈልገን ከማግኘታችን በፊት አጠቃላይ የሕይወታችንን ጥሪና ዓላማውን ለመረዳት ግራ ከመጋባት ይጠብቃል። እግዚአብሔር ለሕይወታችን ያለው ዓላማ ምን እንደ ሆነ መረዳት አቅጣጫንና ግብን ይሰጠናል። ይህም ለሕይወት እንደ ዛፍ ግንድ ነው። የዛፉ ግንድ ጤናማና ጠንካራ ከሆነ ቅርጫፎቹ ወጥተው ያድጋሉ፤ ፍሬም ያፈራሉ። የዛፉ ግንድ ከሌለ ግን ቅርንጫፎችን መሰብሰብ ፍሬያማ አያደርገንም። ብዙውን ጊዜ እግዚአብሔር ለሕይወታችን ያለውን ዓላማ እንደ ጳውሎስ በመንቀጥቀጥና በመደነቅ፣ «ጌታ ሆይ፣ ምን አደርግ ዘንድ ትወዳለህ? (የሐዋ. 9:6) ብለን በመጠየቅ መልስ ሳናገኝ፣ ስለ ትንንሹ ነገር (ቅርንጫፎች ማለት ነው) ፈቃዱን ለማወቅ ብዙ እንጥራለን። እግዚአብሔር በየዕለቱ በሕይወታችን ውስጥ ፈቃዱን፣ ትንንሹንም ነገር ሳይቀር የሚገልጸው ዋነኛው የሕይወታችን ጥሪና ዓላማ እንዲፈጸም ነው።

ጳውሎስ፣ «ጌታ ሆይ፣ ምን አደርግ ዘንድ ትወዳለህ?» ብሎ የጠየቀው ጠቅላላ የሕይወቱን አቅጣጫ እንደ ፈቃዱ በመለወጥ ለተወሰነለት ጉዳይ ለመኖር ፈልጎ ነበር። ቆይቶም ስለዚህ ሲመሰክር፣ እግዚአብሔር ከማጎፀን ለዚህ እንደለየው ጽፎአል (ገላ. 1:15-16)። ይህ መሠረታዊ የሕይወት ጥያቄ ለምን ዓላማ

እንደ ተፈጠርን የፈቃዱን ምሥጢር ግልጽ ያደርገዋል። እንደ ለምን እንደ ተፈጠርንና እንደ ጠራን ከተረዳን፤ የሚያስከፍለውን ዋጋ ከፍለን ለፈቃዱ ለመኖር ጭንቅ አይሆንብንም። እንደ ጳውሎስ፤ «እንግዲህ፤ ንጉሥ አግሪጳ ሆይ፤ ከሰማይ ለታየኝ ራእይ አልታዘዝ አላልሁም» (የሐዋ. ሥራ 26:19፤ አ.መ.ት) እንላለን። የሚያስወግር፤ የሚያስንቅና መከራንም የሚያመጣ ቢሆንም እንኳ እንደ ማርያም የሕይወት ጥሪ ነው ወይም ጌታ ለሕይወቴ ያለው ፈቃዱ ነው ብለን በእምነትና በእርሱ በመደገፍ እንቀበላለን።

ለዚህ ደግሞ መልእክቱ ከየትና በማን በኩል እንደ መጣ ማወቅ በጣም አስፈላጊ ነው። ለማርያም የተላከው መልእክት ከእግዚአብሔር እንደ ሆነ በመግለጽ ነው ምዕራፉ ወደ ዝርዝር ውስጥ የገባው። «ከእግዚአብሔር ዘንድ የተላከ» (ሉቃ. 1:26) የሚለው ሐረግ በጣም አስፈላጊ ነው። የሕይወትን አቅጣጫ የሚያስለውጠው ከእግዚአብሔር ዘንድ የመጣው ፈቃዱ ብቻ መሆን አለበት። መልእክት መቀበል የምንወደውን ያህል የመልእክቱ ምንጭ እግዚአብሔር መሆኑን ማረጋገጥና መፈተን፤ መጠራጠር ወይም እግዚአብሔርን አለማመን አይደለም። ርግጠኛ መሆን ግን በጣም አስፈላጊ ነው። ቃሉም «የመንፈስን እሳት አታዳፍኑ፤ ትንቢትን አትናቁ። ሁሉን ነገር ፈትኑ መልካም የሆነውን ያዙ፤ ከማናቸውም ዐይነት ክፉ ነገር ራቁ» (1ኛ ተሰ. 5:19-21፤ አ.መ.ት) ይላልና። የመንፈስን እሳት ማጥፋት ከእግዚአብሔር የተላኩትን ነቢያትና መልእክታቸው ከእርሱ መሆኑን እያወቅን ያለመቀበል ነው። እውነተኛ የሆነውን ፈትኖ አውቆ በመታዘዝ ፈቃዱን መፈጸም ግን የመንፈስን እሳት ማጥፋት ሳይሆን አስተዋይ መሆን ነው። ለፍሬያማ ሕይወትና

አገልግሎት የሚያበቃንን እውነት የሆነውን ፈትነን በማወቅ በዚያ መሠረት መኖር ነው፤ «ፍቅራችሁ በጥልቅ እውቀትና በማስተዋል ሁሉ በዝቶ እንዲትረፈረፍ እጸልያለሁ። ይኸውም ከሁሉ የሚሻለውን ለይታችሁ እንድታውቁ፤ እስከ ክርስቶስም ቀን ድረስ ንጹሐንና ነቀፋ የሌለባችሁ እንድትሆኑ፤ ለእግዚአብሔር ክብርና ምስጋና በኢየሱስ ክርስቶስ በኩል በሚገኘው የጽድቅ ፍሬ እንድትሞሉ ነው» (ፊልጵ. 1፡9-11፤ አ.መ.ት) ተብሎ ተጽፎአልና።

ሌላው ደግሞ መልእክቱ ብቻ ሳይሆን መልእክቱን ይዞ የመጣውን ሰው ማንነት ማወቅ አስፈላጊ ነው። ፈቃዱን ታደርግ ዘንድ ወደ ማርያም የመጣው የእግዚአብሔር መልእክት ቢሆንም፤ የመጣው ከእግዚአብሔር የተላከ መልእክተኛ ነበር። እውነት ነው እግዚአብሔር በማንም መጠቀም ይችላል። ፈቃዱ ግን በእርሱ መልእክት ላይ ሳይጨምሩና ሳይቀንሱ በሚቀርቡት ባሪያዎቹ መጠቀም ነው። ስለዚህ እግዚአብሔር በአሁያም ሆነ በሁኔታ ከተጠቀመ፤ የሕይወትን አቅጣጫ ሳይለውጡ ከእግዚአብሔር ዘንድ የሚላከውን መልእክተኛ በጸሎትና በተዘጋጀ ልብ መጠበቅ ጥርጥር ወይም ጊዜ ማባከን አይደለም። እግዚአብሔር ከእርሱ የሆነውን ያጸናል፤ የእርሱ ያልሆነውን ግን የትም አያደርስም።

ብዙ ጊዜ ከእግዚአብሔር ዘንድ ያልተላከውን መልእክት እየተናገሩ ነገር ግን ከእግዚአብሔር ጋር ያላቸው ግንኙነት የጠበቀ ስላልሆነ ሥጋዊ ነገርን የሚደባልቁበት መልእክተኞች መኖራቸውንም መገንዘብ መልካም ነው። እንደ እነዚህ ዓይነት ሰዎች ስጦታ አላቸው፤ ነገር ግን የሕይወት ፍሬ ወይም ባሕርይ ይጉድላቸዋል። ከዚህ የተነሣ ነው ሐዋርያው ጳውሎስ

ለጢሞቴዎስ፤ «ሰው ሁሉ ማደግህን ያይ ዘንድ በእነዚህ ነገሮች ላይ አትኩር፤ በትጋትም ፈጽማቸው፤ ለሕይወትህና ለትምህርትህ ተጠንቀቅ፤ በእነዚህም ጽና፤ ይህን ብታደርግ፤ ራስህንና የሚለመህንም ታድናለህ» ያለው (1ኛ ጢሞ. 4:15-16፤ አ.መ.ት)። እድገታቸው በሁሉም አቅጣጫ ያልተገለጸ መልእክተኞች ሰውን ወደ ደኅንነት በማምጣት ፈንታ ሊያስቱ ይችላሉ።

የዚህ አሳብ ዓላማ በዚህ በመጨረሻው ዘመን መልእክትን ከራሳቸው አሳብ ጋር የሚያደባልቁና እንደ ፈሪሳውያን ለራሳቸው ልማድ ሲሉ የእግዚአብሔርን ነገር የሚያጣምሙ ስለሚበዙ፤ የምንሰማውን መልእክት ከመቀበላችን በፊት እንድንፈትሽ ለማስጠንቀቅ ነው። በተጨማሪም የተመረጡትን እንኳ ሊያስቱ የሚችሉ ሐሰተኞች ሐዋርያት፤ ነቢያት፤ አስተማሪዎች. . . ወዘተ መነሣት የመጨረሻ ዘመን ምልክት ስለሆነ፤ በማስተዋልና በመለየት ጸጋ መመላለስ ከስሕተት ይጠብቃል (ማቴ. 24፤ ማር. 13፤ ሉቃ. 21 አንብብ)።

በዚህ ውስጥ ለማርያም ግልጽ የሆነላት ሌላው ጉዳይ መውለዷ ብቻ ሳይሆን የምትወልደው ወንድ ልጅ እንደሆነ ነበር፤ «እነሆም፤ ትፀንሻለሽ ወንድ ልጅም ትወልጃለሽ፤. . . » (ሉቃ. 1:31)። ጊዜው ደርሶ እግዚአብሔር የፈቃዱን ምሥጢር የሚገልጸው በከፊል ሳይሆን ሙሉ በሙሉ ነው። እግዚአብሔር የአሁን ፈቃዱን የሚገልጥልን ግማሹን ደብቆ ሳይሆን፤ ለሕይወታችን ያለውን ጠቅላላ ዓላማውንና ዕቅዱን ነው። ችግሩ ይህን እንዲያደርግ አንዳንዴ የማናስጨርሰው መሆናችን ነው። ልጅ መውለዳችንን ብቻ ከሰማን እንደ ማኅ-ሄ ሚስት የመጠበቁ ወይም መካን የመሆንን ዘመን አልፎ ልጅ የመውለዱ ሰዓት

በመድረሱ ተደስተን እንሄዳለን። አስተዋይ የነበረው ማኑሄ ግን፤ «ጌታ ሆይ የሚወለደውን ልጅ እንዴት አድርገን ማሳደግ እንዳለብን እንዲያስተምረን ያ ወደ እኛ የላክኸው የእግዚአብሔር ሰው እንደገና እንዲመጣ ታደርግ ዘንድ እለምንሃለሁ ብሎ ወደ እግዚአብሔር ጸለየ» (መሳ. 13:8)። እግዚአብሔርም ጸሎቱን በመመለስ ሙሉ ፈቃዱን ገለጸላቸው።

እግዚአብሔር ፈቃዱን ለሕይወታችን ሲገልጽ የሚያየን በሕይወታችን የሚከናወነው በእርሱ ፈቃድ ውስጥ አስቀድሞ እንዳለ ነው። መልአኩ ለማርያም ወንድ ልጅ ትወልዳለሽ ያላት አስቀድሞ በትንቢት የተነገረውን በእግዚአብሔር ቃል ውስጥ የተጻፈውን ነበር። ማርያም የእግዚአብሔርን ፈቃድ ለሕይወቷ የተቀበለችው ልጅ ለመውለድ ነበር። በፈቃዱ ምሥጢር ውስጥ ልጅ ከወለድሁ ይበቃል የሚባል ነገር የለም። እግዚአብሔር በሕይወታችን የሚያደርገው ነገር መልክና ሥርዓት ስላለው ግልጽ ነው። እግዚአብሔር ጾታው ያልታወቀ ነገር አያደርግም። በመንፈሳዊ አነጋገርም ቢሆን የእግዚአብሔር ጥሪና ፈቃድ የሚታወቅ ነው። እግዚአብሔር ነህ ያለውን ተቀብሎ መኖር ለእርሱ ክብር፤ ለግለሰቡም ርካታን ያመጣል። ጌታ ነጋዴ ነህ ካለ ነቢይ ካልሆንሁ ብሎ ከመታገል፤ በሰጠህ ቦታ፤ ስጦታና ንብረት እንዴት እንደምታገለግል ጠይቀው። ወንጌላዊ ከሆንክ ለምን መጋቢ ወይም ነቢይ አልሆንሁም ብለህ ፈቃዱ ባልሆነ ሕይወት ውስጥ አትመላለስ።

እንግዲህ እግዚአብሔር በቃሉ እንደ ተጻፈው የሚናገረውን ለይቶ የሚናገር አምላክ ነው። ያን መለየት ብቻ ሳይሆን መቀበሉም ለሕይወት ዕረፍት ነው። ለማርያም ምን? ለሚለው ጥያቄ «ወንድ ልጅ» የሚል መልስ ተሰጣት። እርሷም

ተቀበለችው። የተላከው መልአክ የምትወልደውን ልጅ በምን ስም መጥራት እንደሚገባት ሲያበሥራት፤ «ስሙንም ኢየሱስ ትዬዋለሽ» ብሎ ነገራት። የፈቃዱ ምሥጢር ሲገለጥ ሁሉም ነገር በብርሃን ውስጥ እንዳለ ስለሚሆን ድብዝብዝ የሚል አይኖርም። ለማርያም የተነገራት ወንድ ልጅ እንደምትወልድ ብቻ ሳይሆን፤ ምን ብላ መጥራት እንዳለባትም ጭምር ነው። በማርያም በኩል የሚወለደውን ልጁን እግዚአብሔር የሚያውቀው «ኢየሱስ» በሚል ስም ስለሆነ ሌላ ስም ልትሰጠው አትችልም። በእርሷ በኩል ይወለድ እንጂ የሚፀነሰው በመንፈስ ቅዱስ ነው። ከተወለደም በኋላ የእግዚአብሔር ልጅ እንጂ የማርያም ልጅ ተብሎ አይጠራም። «የልዑልም ልጅ ይባላል» ተብሎ ተጽፏልና። ከእግዚአብሔር ፈቃድ አንጻር ይህ በጣም አስፈላጊ ነጥብ ነው። ከእግዚአብሔር በመንፈስ ቅዱስ አማካይነት በእኛ ውስጥ የሚወለደውን በራሳችን ስም ልንጠራው አንችልም። በራሳችን መጥራት ከጀመርን ፈቃዱን የምናደርግ አይደለንም። የዚህ መጽሐፍ ርእስ «የፈቃዱ ምሥጢር» የተባለው ለዚህ ነው።

እግዚአብሔር ፈቃዱን በሰው በኩል ይገልጣል፤ ውጤቱ ግን የሰው ሳይሆን የእርሱ ነው። ክብሩም የሰው ሳይሆን የእግዚአብሔር ነው። መፈለግንም ማድረግንም በሰው ውስጥ የሚሠራው እርሱ ነውና። በሁሉም ነገር ውስጥ ፈቃዱን የሚያደርጉ ባሪያዎቹ በምስጋናና በአምልኮ ሆነው፤ «ሁሉም ከእርሱ፤ በእርሱ፤ ለእርሱ፤ ነውና፤ ለእርሱ ለዘላለም ክብር ይሁን፤ አሜን» (ሮሜ 11:36፤ አ.መ.ት) ማለትን ማቋረጥ የሌለባቸው ይህ ስለሆነ ነው። ይህ ከሆነ በሕይወታችን የሚገለጸው የእግዚአብሔር ፈቃድ በትክክለኛ ጾታና ስም

ከመጠራትም በላይ የማን እንደሆነ ተረድተን በሚገባ ማስተናገድ በጣም አስፈላጊ ነው።

2. መቼ?

ከእግዚአብሔር የተላከው መልአክ ለማርያም ግልጽ ያደረገላት እግዚአብሔር ለሕይወቷ ያለውን ዓላማ ብቻ ሳይሆን ዘመኑንም ጭምር ነበር። መቼ የሚለው ጥያቄ ለማርያም በማያጠራጥር ሁኔታ ተመለሰላት። እግዚአብሔር ፈቃዱን በሕይወታችን ውስጥ የሚገልጸው ወቅቱን ጠብቆ ነው። አለጊዜው የሚሆን ነገር የለም። የእግዚአብሔር የዛሬ ፈቃዱ ለሁሉም ክርስቲያን አንድ ዓይነት ነው። «የእግዚአብሔር ፈቃድ ከዝሙት ርቃችሁ እንድትቀደሱ ነው» (1ኛ ተሰ. 4:3፤ አ.መ.ት)። በቅድስና መመላለስ እግዚአብሔር በሕይወታችን ሊገለጽ ለሚወደው የፈቃዱ ምሥጢር ዝግጁ ያደርገናል። ቀደም ሲል እንዳየነው የማረስ ጊዜ (በአጠቃላይ የመጠበቅ)፤ እንደ መዝራቱ ወቅት የእምነት ርምጃ የምንወስድበትም ልዩ ጊዜ አለ። ሦስተኛውና መብራራት ያለበት የተወደደ ሰዓት ያልነው ይህ ነው።

የተወደደ ሰዓት ከመጠበቅና ከእርግዝና አልፎ ልጅ የሚወለድበት ወይም የእግዚአብሔር ሙሉ ፈቃድ በፍሬ ተጨባጭ በሆነው ሁኔታ የሚገለጽበት ወቅት ነው። ቃሉ፤ «በትክክለኛው ሰዓት ለማሁህ፤ በመዳንም ቀን ረዳሁህ. . .» (2ኛ ቆሮ. 6:2፤ አ.መ.ት) ይላልና። ለማርያም «ወንድ ልጅ ትወልጃለሽ» የሚለው፤ የተወደደ ሰዓት መድረሱን ነበር ያበሠረላት። መቼ ቢባል በዚህ ወቅት ከዘጠኝ ወር በኋላ። ዝግጅቱ በኤልሳቤጥ ሕይወት ከተጀመረ 6 ወር ሆኖአል። ይህ የተወደደ ጊዜ ልጅ የሚወለድበት ወይም የእግዚአብሔር ተስፋ

የሚፈጸምበት ወቅት ስለሆነ ከመጠበቁም፤ ከእርግዝናው
 ወራትም ይበልጥ ጥንቃቄ የሚያስፈልግበት ሰዓት ነው።
 የሕክምና ዕድል በማይገኝበት ጊዜ ብዙ እናቶች ከልጆቻቸው ጋር
 የሚሞቱት በወሊድ ችግር ምክንያት ነው። ሲወለድ ጥንቃቄ
 ያልተደረገለት ሕፃን የመሞት፤ ካልሞተም አካለ ስንኩል የመሆን
 ዕድሉ ከፍተኛ ነው። ለዚህ ነው በዚህን ጊዜ ታላቅ ጥንቃቄ
 የሚያስፈልገው። ከእግዚአብሔር ፈቃድ አንጻር ቢታይም
 እንዲሁ ነው። በዚህ ምክንያት ቃሉ፤ «እንግዲህ ጥበብ
 እንደሌላቸው ሳይሆን እንደ ጥበበኞች እንዴት እንደምትኖሩ
 ተጠንቀቁ። ቀኖቹ ክፉ ናቸውና ዘመኑን በሚገባ ዋጁ። ስለዚህ
 ሞኞች አትሁኑ፤ የጌታ ፈቃድ ምን እንደ ሆነ አስተውሉ እንጂ»
 ይለናል (ኤፌ. 5:15-17፤ አ.መ.ት)። ይህ ጊዜ የእግዚአብሔር
 ፈቃድ በሕይወታችን የሚገለጥበት ሰዓት ስለሆነ የፈቃዱ
 ምሥጢር እንዲገለጥ በጥንቃቄ በማስተዋል የተረዘዘው
 እንዲወለድ መጠባበቅ አስፈላጊ ነው።

መልአኩ ለማርያም «ትወልጃለሽ» ሲላት ለእርሷ ብቻ ሳይሆን
 ለእግዚአብሔርም የተወደደ ሰዓት መሆኑን ነበር የገለጸላት።
 ያንን ሰዓት አውቀን በንቃት መጠበቅ ዘላለማዊ ዕቅዱ
 በሕይወታችን እንዲከናወን ያስችለናል። የጌታን ልብ
 ከሚያሳዝኑት ነገሮች መካከል የእግዚአብሔርን ዘመንና ሰዓት
 ያለ ማወቅ ወይም ያለማስተዋል አንደኛው ነው። በምድራዊ
 የአገልግሎት ጊዜው ውስጥ ጌታ ኢየሱስ ያለቀሰው ሁለት ጊዜ
 ነበር። ሁለቱም የተወደደውን ሰዓት ሰዎች ካለማወቃቸው ጋር
 የተያያዙ ናቸው።

በመጀመሪያ ያለቀሰው ስለ ኢየሩሳሌም ሲሆን፤ ይኸውም፤
 «ኢየሱስም ወደ ኢየሩሳሌም ሲቃረብ ከተማዋን አይቶ

አለቀሰላት፤ እንዲህም አለ፤ <ሰላምሽ የሚሆነውን ምነው አንቺ ዛሬ በተረዳሽ ኖሮ! አሁን ግን ከዐይንሽ ተሰውሮአል፤ ጠላቶችሽ ዙሪያሽን ቅጥር ሠርተው፤ ከየአቅጣጫውም ከበው አንቺን የሚያስጨንቁበት ጊዜ ይመጣልና፤ አንቺንና በቅጥርሽ ውስጥ የሚኖሩትንም ልጆችሽን ከዐፈር ይደባልቃሉ፤ ድንጋይም በድንጋይ ላይ አይተዉም፤ የመጉብኛሽን ጊዜ አላወቅሽምና>» የሚል ነበር (ሉቃ. 19:41-44፤ አ.መ.ት)። የመጉብኝት ወራት ለኢየሩሳሌም መጥቶላት ነገር ግን አላወቀችም። ከዚህም የተነሣ አልተጠቀመችበትም፤ የመዳን ዕድሏንም አሳለፈችው። ጌታ ፈቃዱንና ለኢየሩሳሌም ያለውን ዓላማ በወቅቱ አውቀው ሕዝቡ ስላልተጠቀሙበት አለቀሰላት። ይህን ወቅት ወይም የተወደደውን የእግዚአብሔርን ጊዜ ያለ መረዳት የእግዚአብሔርን ልብ ምን ያህል እንደሚያሳዝነው ያሳየናል።

ሁለተኛው ያለቀሰበት ጊዜ በወንድማቸው ሞት ለማርታና ለማርያም ክብሩን ለመግለጥ ወደ ቤታቸው ሄዶ በነበረበት ወቅት ነው። ብታምኑ ክብራን ታያላችሁ ከማለቱም በላይ፤ «ትንሣኤና ሕይወት እኔ ነኝ» እያላቸው ማርታና ማርያም ጊዜውን ባለመረዳታቸው ስላለፈው ነገር እየነገሩት በልብ መሰበር ያለቅሱ ነበር። ኢየሱስ ያለቀሰው ከጥቂት ደቂቃ በኋላ ለሚያስነሣው ለአልዓዛር አልነበረም። ነገር ግን ጌታን እየወደዱ ክብሩን ለማየት የጉብኝቱን ሰዓት ላልተረዱት ለማርያምና ለማርታ ነበር።

የተወደደውን ሰዓት መረዳት፤ በሁኔታ ምክንያት ሳንወስነው የዛሬ ክንዱንና ታምራቱን በመለማመድ በፈቃዱ ሙላት ውስጥ እንድንኖር ያስችለናል። መልአኩ የመጣው የጌታ ፈቃድ በሕይወቷ የሚገለጽበትን የተወደደ ሰዓት ለማርያም ለማስታወቅ ነበር። ይህም መቼ ለሚለው ጥያቄ መልስ ነበር። ይህ

በሕይወት ውስጥ ትልቅ ቦታ ሊሰጠው የሚገባ ነገር ነው። ጠብቆ አለመጨበጥ፣ ዘርቶ አለማጨድ፣ አርግዞ አለመውለድ ፈቃዱ የሚፈጸምበትን ጊዜ ካለማወቅ የሚመጣ ችግር ነው። መቼ የሚለው ጥያቄ ከተመለሰ፣ ሁሉም በጊዜው ውብ ሆኖ፣ በማጉረምረም ፈንታ መሠረቱን ተረድቶ በምስጋና መመላለስ ያስችላል። «ወንድ ልጅ ትወልጃለሽ» የተባለችው የተጠበቀው ወቅት ስለደረሰ ነው።

3. እንዴት?

ትወልጃለሽ የሚል መልእክት ሲመጣለት በማርያም አእምሮ የተመላለሰው ሌላው ጥያቄ «እንዴት?» የሚለው ጥያቄ ነበር። «ወንድ ስለማላውቅ ይህ እንዴት ይሆናል? አለችው» (ሉቃ. 1:34)። ማርያም ይህ እንዴት ይሆናል ያለችው ያለችበት ሁኔታና የተነገራት በምንም መንገድ የማይገናኙ ስለነበረ ነው።

የተነገራት፡-

- ◆ ወንድ ሳታውቅ፣ ወይም ከወንድ ጋር የግብረ ሥጋ ግንኙነት ሳይኖራት በድንግልና ልጅ እንደምትወልድ ነው።
- ◆ ልጅ ብቻ ሳይሆን ወንድ ልጅ፣ አስቀድሞ የአዳኝነት ስም የተሰጠውና እርሷም በዚያ ስም መጥራት እንዳለባት፣ «ኢየሱስ ትዬዋለሽ ሕዝቡን ከኃጢአታቸው ያድናቸዋል።» ተብሎ ነበር።
- ◆ የሚወለደው ተራ ልጅ ሳይሆን አዳኝም ነው ማለት ነው።
- ◆ «እርሱም ታላቅ ይሆናል»

♦ ወንድን ከማታውቅ ሴት ያለአባት ተወልዶ ታላቅ የሚሆነው እንዴት ነው? ከእኛ ይወለድ እንጂ ከእግዚአብሔር የሆነው ሁልጊዜ ከእኛ ግምት፣ አስተሳሰብ፣ ራእይ፣ ሕልም፣ ችሎታ . . . ወዘተ በላይ ትልቅ ነው። ከጌታ የሚመጣ ፈቃዱ ሁሉ ትልቅ ስለሆነ «እንዴት?» በሚል ጥያቄ እንዳናሳንሰው መጠንቀቅ አለብን።

♦ «የልዑል ልጅ ይባላል»

♦ ቀደም ሲል እንደ ተጠቀሰው ከእርሷ ቢወለድም ዘላለማዊ ነው። ጌታ ኢየሱስ ከማርያም ይወለድ እንጂ ከእርሷ በፊት ነበር። ፈጣሪ ነበር። ከእርሷ የሚወለደው አዳኛና ለዘላለም ንጉሥዋ ለመሆን ነው።

የእግዚአብሔር ፈቃድ ወደ እኛ ሲመጣ ከእኛ በላይ መሆኑ ብቻ ሳይሆን፣ ለእኛ በረከት ለመሆንም ጭምር ነው። ልክ ጌታ ኢየሱስ ለማርያም እንደሆነላት ማለት ነው። በእርሱ በረከት ምክንያት ትውልድ ሁሉ ብፅዕነት አሏት። ከእርሷ ተወልዶ ለእርሷ በረከት ሆነላት። ይህን ሁሉ ከሰማች በኋላ ይህ እንዴት ይሆናል? ብትል ምን የሚያስደንቅ ነገር አለ!

ለማርያም በዚህ ውስጥ ግልጽ የሆነላት ነገር እርሷ ምክንያት ትሁን እንጂ፣ ይህ ሁሉ ከእርሷ ያለመሆኑን ነው። እንዴት የሚለው ጥያቄያችን የሚመለሰው በእርሱ መሆኑን ተረድተን ስንቀበል ብቻ ነው። የፈቃዱ ምስጢር ይኸው ነው። በእኛ በኩል ይወለድ እንጂ ከእኛ የተነሣ የሚሆን አይደለም። በእኛ በኩል ይወለድ እንጂ ለእኛ ሕይወት ሙላት ነው። በፈቃዱ በእኛ

የሚወለደው ከምድራዊ ነገር የተነሣ አይደለም፤ ከሰማይ በመጣው ዕቅድና ፈቃዱ ምክንያት ነው።

ማርያም ወንድ ልጅ ያለ ወንድ ፈቃድ እንደምትወልድ የተላከላትን መልእክት ስለ ተቀበለች የፈቃዱ ምስጢር በሕይወቷ ተገለጠ። በእኛም ሕይወት የሚሆነው እንዲሁ ነው።